

РЕШЕНИЕ

№ 2286

гр. София, 06.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в публично заседание на 01.04.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **570** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.197, ал.2-3 ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица] със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.5, ап.14, срещу срещу Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки (ПНПОМ) № СФД21-РД25-61 от 14.10.2021 г. на публичен изпълнител при Столична община (СО) – Дирекция „Общински приходи“, отдел „Ревизии и събиране на вземания“, мълчаливо потвърдено по реда на чл.197, ал.2 ДОПК.

Излагат се съображения за незаконосъобразност на ПНПОМ поради противоречие с процесуалния и материален закон. Жалбоподателят сочи, че в акта е посочен предполагаем размер на бъдещите публични задължения от 89 566.26 лв. без яснота относно начина на формирането му, поради което сумата била „произволно“ посочена. Твърди нарушение на чл.195, ал.7 ДОПК относно изискването за съразмерност между обезпечението и публичните вземания, както и неправилно приложение на чл.121, ал.3 ДОПК. Визира, че за определяне на ДНИ и ТБО за същите периоди от 2016 г. до 2020 г. е издаден Акт за установяване на задължения по декларация (АУЗД) № СОА21-ТД26-4870/13 от 08.07.2021 г., обжалван по съдебен ред, с което се създавали две изпълнителни основания за едни и същи вземания. Соочи, че е сключил предварителен договор за продажба на възбранения имот, от осуетяването на която би претърпял значителни имуществени вреди поради заплащане на обезщетения и неустойки. Претендира се отмяна на ПНПОМ.

Ответникът - директор на Дирекция „Общински приходи“ на СО, чрез процесуалния

си представител юкр.Г., счита жалбата за неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия № СФД21-РД01-125/15.09.2021 г., издадена от началник отдел „Ревизии и събиране на вземания“ – Дирекция „ОП“ на СО е възложена ревизия на жалбоподателя за установяване на задълженията му за ДНИ и ТБО за периода 01.01.2016 г. до 31.12.2021 г.

С искане № СДФ21-ВК66-948 от 12.10.2021 г. на К. Г. – главен инспектор в СО – Дирекция „ОП“, отдел „Ревизии и събиране на вземания“, във връзка с ревизия, възложена със Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № СФД21-РД01-125/15.09.2021 г., е поискано налагане на обезпечителни мерки на основание чл.121, ал.2 и чл.195 и сл. ДОПК чрез възбрана върху посочен в искането недвижим имот, за който [фирма] е подало декларация по чл.14 ЗМДТ с вх.№ [ЕГН]/07.04.2021 г.

С оспореното ПНПОМ № СФД21-РД25-61 от 14.10.2021 г. на публичен изпълнител при Столична община (СО) – Дирекция „Общински приходи“, отдел „Ревизии и събиране на вземания“, на основание чл.121,ал.1 ДОПК, е наложена възбрана на следния недвижим имот: фабрично производствена сграда с идентификатор 07106.1402.1156.2, масивна конструкция, със застроена площ от 1200 кв.м., състояща се от тринадесет стаи и пет салона, преотредена за ремонтно механичен цех, находящи се в [населено място], „Индуриална зона“, ул. „5009“ № 8 и с административен адрес [населено място], район „Искър“, [улица].

Посочено е в ПНПОМ, че сградата е придобита с нотариален акт за покупко-продажба № 26, том I, рег. № 1014, нот.дело № 18/2001 г. с данъчнооценка по данни от ПП „М.“ в размер на 72 208.10 лв.

Постановлението е мотивирано с искане № СДФ21-ВК66-948 от 12.10.2021 г. на К. Г. – главен инспектор в СО – Дирекция „ОП“, отдел „Ревизии и събиране на вземания“, във връзка с ревизия, възложена със Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № СФД21-РД01-125/15.09.2021 г.

В мотивите на акта е посочено, че ще се затрудни събирането на публично общинско вземане в предполагаем размер от 89 566.26 лв., в това число главница от 68 113.58 лв. и лихва в размер на 21 452.68 лв. към 11.10.2021 г. Според справка в информационен масив на ПП „М.“ към 13.10.2021 г. дружеството не е плащало задълженията си за ДНИ и ТБО в общ размер на 100 018.26 лв. за периода от 2016 г. до 2021 г.

Постановлението е обжалвано по административен ред с жалба вх. № СФД21-Т126-2036 от 10.12.2021 г. Съгласно чл.197, ал.1 ДОПК компетентният горестоящ орган следва да се произнесе с мотивирано решение в 7-дневен срок, т.е. в срок до 17.12.2021 г. Няма спор, че решение по чл.197, ал.1 ДОПК не е постановено. При тези данни, мълчаливо потвърденото ПНПОМ може да се обжалва в 14-дневен срок от изтичането на срока за произнасяне, т.е в срок до 31.12.2021 г. В този срок е подадена жалба до АССГ вх. № 45494 от 31.12.2021 г., поради което следва да се приеме, че жалбата е допустима, като подадена в срока по чл. 197, ал. 2 ДОПК и от надлежна страна.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореното ПНПОМ е издадено от компетентен публичен изпълнител, надлежно оправомощен със Заповед № СОА20-РД09-1950/006.2020 г. на кмета на СО.

Неоснователно жалбоподателят поддържа, че административният акт е немотивиран.

Съдебната практика е константна, вкл. след Тълкувателно решение № 16/1975 г. на ОСГК на ВС, че липсата на мотиви към първоначалния административен акт не съставлява съществено нарушение на закона в случаите, когато такива мотиви са изложени в друг акт и е направено позоваване на него. В конкретния случай, в обжалваното ПНПОМ № СФД21-РД25-61 от 14.10.2021 г. е направено позоваване на искане № СДФ21-ВК66-948 от 12.10.2021 г. на К. Г. – главен инспектор в СО – Дирекция „ОП“, отдел „Ревизии и събиране на вземания“, във връзка с ревизия, възложена със Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № СФД21-РД01-125/15.09.2021 г. Ето защо мотивите на ПНПОМ следва да се считат за допълнени с мотивите на искането на ръководителя на ревизията, с което са изпълнени изискванията за мотивираност на акта.

Не е налице вътрешно противоречие в мотивите на ПНПОМ относно посочения размер на бъдещите публични задължения. Според ЗВР № СФД21-РД01-125/15.09.2021 г. ревизията е възложена за установяване на задължения на дружеството за ДНИ и ТБО за периода от 01.01.2016 г. до 31.12.2020 г. Справка в информационната система на СО сочи, че за този период жалбоподателят има непогасени публични задължения за ДНИ и ТБО в размер на 89 566.26 лв. Същевременно, към датата на подаване на искане № СДФ21-ВК66-948 от 12.10.2021 г. задълженията му са нарастнали на 100 018.26 лв., тъй като той е продължил с упоритото си поведение по негогасяване на задълженията си към СО, включително за 2021 г., както изрично е отбелязано и в ПНПОМ.

Специфичното в случая е, че за идентични публични общински вземания за ДНИ и ТБО за периода от 01.01.2016 г. до 31.12.2020 г. за същия имот на дружеството е издаден Акт за установяване на задължение по декларация (АУЗД) № СОА21-ТД26-4870-13 от 08.07.2021 г., с който са установени задължения в размер на 87 768.84 лв. Според съдържанието на АУЗД производството по чл.107, ал.3 ДОПК е образувано служебно от орган по приходите на 08.06.2021 г. Ревизионното производство е образувано по-късно, доколкото ЗВР е издадена на 15.09.2021 г. при липса на данни за връчването ѝ на [фирма].

Административният орган се е възползвал от две самостоятелни процесуални възможности за установяване на данъчни задължения. Едната е по чл.107, ал.3 ДОПК - служебно установяване при констатирано несъответствие между декларираните данни и данните, получени от трети лица и организации, както и когато не е подадена декларация или задължението не е платено в срок и не е извършена ревизия, което изискване към момента на образуване на производството по чл.107, ал.3 ДОПК на 08.06.2021 г. е спазено. Другата възможност е извършване на ревизия. Съгласно чл.106, ал.3 ДОПК независимо от издаването на акта по ал. 1, включително когато е обжалван, задълженията за данъка или за задължителните осигурителни вноски подлежат на установяване чрез извършване на ревизия. По аргумент от последната разпоредба, образуваното последващо ревизионно производство при произнасяне по същите задължения и с акт по чл.107, ал.3 ДОПК, не е недопустимо. Казано с други думи – независимо от издадения АУЗД № СОА21-ТД26-4870-13 от 08.07.2021 г. образуваното със ЗВР № СФД21-РД01-125/15.09.2021 г. ревизионно производство е валидно и допустимо.

При тези данни жалбоподателят се опасява от възможността за създаване на две изпълнителни основания за едни и същи публични вземания. Съдът намира твърденията му за неоснователни предвид спирането на ревизионното производство

на основание чл.34, ал.1, т.2 от ДОПК със Заповед № СФД22-РД72-1 от 28.01.2022 г. на началник отдел „Ревизии и събиране на вземания“ при СО. Ревизията е спряна именно поради наличие на образувано и висящо съдебно производство по оспорване на АУЗД № СОА21-ТД26-4870-13 от 08.07.2021 г., т.е. с цел да не се допусне твърдяното създаване на две изпълнителни основания за едни и същи публични вземания.

Допълнително правата на жалбоподателя са охранени с предприетото от кмета на СО спиране на предварителното изпълнение на АУЗД с Решение № СОА22-РД28-4 от 11.02.2022 г. По този начин не може да бъде предприето принудително изпълнение въз основа на АУЗД, а ревизионното производство не само не е приключило, но не се движи – спряно е на основание чл.34, ал.1, т.2 ДОПК.

Законосъобразността на всички горепосочени самостоятелни административни актове (АУЗД № СОА21-ТД26-4870-13 от 08.07.2021 г., Решение № СОА22-РД28-4 от 11.02.2022 г. на кмета на СО по чл.153, ал.5-6 ДОПК и Заповед № СФД22-РД72-1 от 28.01.2022 г. на началник отдел „Ревизии и събиране на вземания“ при СО по чл.34, ал.1, т.2 от ДОПК) не може да бъде преценявана инцидентно в настоящето съдебно производство, тъй като всеки един от тях подлежи на самостоятелно обжалване.

Релевантно за настоящето съдебно производство е единствено изпълнението на предпоставките по чл.121, ал.1-3 ДОПК, вр. чл.195, ал.2-8 ДОПК и чл.197, ал.3 ДОПК. Съгласно чл.121, ал.1 ДОПК в хода на ревизията или при издаване на ревизионния акт органът по приходите може да поиска мотивирано от публичния изпълнител налагането на предварителни обезпечителни мерки с цел предотвратяване извършването на сделки и действия с имуществото на лицето, вследствие на които събирането на задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни. В случая, обезпечение е предприето при висящо ревизионно производство и въз основа на мотивирано искане № СДФ21-ВК66-948 от 12.10.2021 г. на ръководителя на ревизионния екип.

Съдът приема, че е изпълнена и следващата предпоставка по чл.121, ал.2 ДОПК, т.нар. обезпечителна нужда - обезпечение се извършва, когато без него ще бъде невъзможно или ще се затрудни събирането на публичното задължение, включително когато е разсрочено или отсрочено.

Според искането и ПНПОМ при направени проверки в публични регистри не е установено друго имущество на ревизираното дружество, извън това, към което е насочено обезпечението. Други детайли от поведението на лицето са косвено указание, че с действията си то затруднява събирането на публичните си задължения – не е заплатило задълженията си за ДНИ и ТБО за периода 2016 г. – 2021 г. Нещо повече, самото дружество признава в жалбата си до съда, че по отношение на този имот е сключен предварителен договор за неговата продажба, което е указание, че с действията си по отчуждаване на имущество, лицето ще затрудни събирането на бъдещите публични задължения за ДНИ и ТБО.

По изложените съображения съдът приема за доказана обезпечителна нужда по смисъла на чл.121, ал.1 ДОПК.

Наличието на категорични данни, че размерът на имуществото на длъжника е по-малък от размера на предполагаемите публични вземания, неминуемо обосновава обезпечителната нужда. Без наличието на данни за друго имущество, върху което би могло да се наложи обезпечение и доколкото предполагаемият размер на установените в хода на ревизионното производство задължения е голям,

единственият начин за обезпечаване на тяхното събиране, е този чрез наложената вече възбрана.

Установяването на обезпечителна нужда изисква съпоставка между имущественото състояние на длъжника и размера на неговите публични задължения. Ако при нея се установи, че длъжникът не разполага със свободно от тежести имущество, то е налице обезпечителната нужда, поради което доводите на жалбоподателя за липса на мотиви в тази насока са неоснователни.

Налагането на обезпечителни мерки, в условията на едно бъдещо /предполагаемо/ вземане, наличието и размера на което може и да не се потвърди в края на ревизията, представлява израз на засилената грижа на закона към защитата на публичния интерес. Налагането на предварителното обезпечение се мотивира с опасността удовлетворението на бъдещото вземане да е невъзможно или да бъде значително затруднено. Преценката на възможното затруднение се прави при съпоставка между предполагаемия размер на задължението и наличните материални активи на бъдещия длъжник. След като при съпоставка между предполагаемия размер на задължението и наличните данни за активите се налага извод, че вземането може да бъде затруднено, логически при налагане на обезпечение върху активите на лицето се въздейства неблагоприятно върху него. Именно защото, в почти всички случаи, при които е налице предпоставката по чл. 121, ал. 1 от ДОПК /възможност от затруднено изпълнение/, обезпечението води до затруднение дейността на ревизиращия субект, чл. 121, ал. 3 от ДОПК забранява не какво да е затруднение, а само такова което представлява „сериозно възпрепятстване на дейността на лицето“.

В случая, жалбоподателят не само не излага твърдения за затрудняване на дейността му, но и предлага същото обезпечение за целите на друго производство по чл.107, ал.3 ДОПК. С молба вх.№ СФД22-ТД26-418 от 07.02.2022 г. жалбоподателят е поискал на основание чл.199 ДОПК наложената възбрана в ревизионното производство да послужи като обезпечение за спиране изпълнението на АУЗД № СОА21-ТД26-4870-13 от 08.07.2021 г. Постановено е Решение № СОА22-РД28-4 от 11.02.2022 г. на кмета на СО, с което на основание чл.153, ал.6, вр. чл.153, ал.5 ДОПК е спряно изпълнението на АУЗД № СОА21-ТД26-4870-13 от 08.07.2021 г.

Предлагането на идентично обезпечение е указание за изпълнение на предпоставките по чл.121, ал.3 ДОПК. От друга страна, жалбоподателят неправилно се позовава на чл.199, ал.1 ДОПК, според който публичният изпълнител или съдът може по искане на длъжника да допусне заменянето на обезпечение с друго равностойно обезпечение. Т.е. по този ред не може да се замени обезпечителна мярка, наложена в едно производство, за целите на друго производство, а единствено един вид обезпечение с друг вид по чл.198, ал.1 ДОПК. Не на последно място, съгласно чл.199, ал.5 ДОПК отказът на публичния изпълнител за замяна на наложеното обезпечение, включително на обезпечителните мерки по чл. 121, ал. 1 и чл. 195, ал. 5, подлежи на обжалване по реда на чл. 197. Т.е. евентуален отказ на ответника да се произнесе по заявлението на жалбоподателя от 07.02.2022 г. подлежи на самостоятелен контрол за законосъобразност, а не на инцидентен такъв в настоящето съдебно производство.

Жалбоподателят не е предложил замяна на обезпечение с друго равностойно обезпечение, нито с пари, неотменяема и безусловна банкова гаранция или държавни ценни книжа, по смисъла на чл.199, ал.1 и ал.2 ДОПК, вр. чл.208, ал.3 ДОПК. Съгласно чл.195, ал.7 ДОПК обезпеченията трябва да съответстват на вземанията на държавата, което изискване в случая е спазено. Установи се по делото, че посоченият

в ПНПОМ предполагаем размер на публичните задължения за ДНИ и ТБО съответства на непогасения размер на тези задължения за периода 01.01.2016 г. – 31.12.2020 г. Не се установява съществена несъразмерност на наложените обезпечителни мерки с размера на публичното вземане по смисъла на чл.208, ал.1 ДОПК като основание за отмяна на мярката.

Въз основа на изложеното съдът приема, че оспореният акт е издаден от компетентен орган, в установената форма, без допуснати съществени процесуални нарушения, при правилно приложение на закона и в съответствие с неговата цел. Дължимо е отхвърляне на оспорването.

При този изход на спора ответникът не е заявил искане за присъждане на разноски. Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение, 69-и състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица] със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.5, ап.14, срещу срещу Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки № СФД21-РД25-61 от 14.10.2021 г. на публичен изпълнител при Столична община (СО) – Дирекция „Общински приходи“, отдел „Ревизии и събиране на вземания“, мълчаливо потвърдено по реда на чл.197, ал.2 ДОПК.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: